

Зсув

КУПИТИ

Енні на дев'ятому місяці вагітності вибирає дитяче ліжечко в IKEA, коли в Портленді, штат Орегон, стається сильний землетрус. Не маючи можливості зв'язатися з чоловіком, без телефона та грошей, у місті, охопленому хаосом, їй не залишається нічого, крім як рухатися вперед пішки.

Прямуючи руїнами Портленда, Енні стикається з людським розпачем і щирістю: незнайомці пропонують допомогу, у продуктовому магазині коїться безлад, зароджується несподівана дружба з молодою матір'ю. Під час подорожі Енні розмірковує про свої проблеми в шлюбі, невдалу кар'єру й тривогу з приводу народження дитини. Якщо їй вдасться дістатися дому, вона рішуче налаштована докорінно змінити власне життя.

Пізній ранок
ІКЕА, північ Портленду

Ми в ІКЕА — на тридцять сьомому тижні вагітності.

Лишень уяви це, Біне. Живіт роздувся й випирає з мого тіла, наче повітряна куля. Я ступаю скуто, уривчастими рухами, ніби лелека. Тримаюся за поруччя сходів. Що кілька хвилин притискаю руки до поперека, побоюючись, аби хребет не зламався навпіл.

Я маю такий стурбований вигляд, що решта покупців нервує; вони спостерігають за мною краєм ока, щоби бачити, що я вчиню далі. Зупиняють на мені погляд, ніби промовляючи щось на кшталт: «Мабуть, ти готова, вже скоро» або «О, та ти ось-ось луснеш!».

Я в ІКЕА. У будній день. Господи. Іще одне нагадування про те, що для широкого загалу я нічого не важу. Лише літні люди, студенти й бармени купують меблі в понеділок. І, звісно, вагітні жінки. Вони метушаться у відділі дитячих ліжечок, наче зголоднілі алігатори.

Я вдягнута в лавандовий лляний комбінезон і сандалії Birkenstock. Такий одяг я бачила на вагітних жінках в Instagram і думала: «Нізащо в світі». Такий одяг затирає вашу самооцінку, він ніби промовляє за вас: «Мене більше не грають, я тепер мама. Будь ласка, посяюкайте зі мною». Проте виявилось, Біне, що одяг для вагітних коштує так само, як і звичайний. І ми досі не сплатили рахунку, який клініка надіслала мені за останнє УЗД. Тож тепер я вбираюся в будь-який уживаний одяг для вагітних, який тільки можу знайти на Виу Nothing або в секонді. Сьогодні це лавандовий комбінезон.

Я вже щонайменше годину стовбичу в дитячому відділі, намагаючись вибрати матрац до ліжечка, бо, звісно ж, воно не вкомплектоване матрацом. І що я собі думала? Що ти спатимеш просто на дошках? Тож тепер я гуглю різницю між пружинним і ортопедичним матрацом, і Google підказує, що варто заплатити більше за екологічно чистий матрац для дитячого ліжечка, бо токсини спричиняють рак, а якщо я вирішу придбати ортопедичний матрац, треба переконатися, що він виготовлений без поліуретану. Утім, звісно, ІКЕА не вказує на своєму веб-сайті, з якого саме матеріалу виготовлені їхні матраци для дитячих ліжечок, а якщо і вказує, я не можу знайти цієї інформації, тож шукаю когось у жовтій сорочці, щоб мені допомогли, та всі вони десь поділися.

Ми з твоїм батьком спимо на матраці, який купили на Craigslist і який разом тягли брудним коридором пошарпаного багатоквартирного будинку в

північному Портленді, давши якомусь стрьомному хлопцу вісімдесят доларів готівкою.

— Королівське ложе для моєї королеви, — сказав твій батько, коли ми нарешті запхали матрац до багажника нашої машини.

Та річ не лише в нашому паскудному матраці, Біне. Усе решта важить також. Твій батько, Дом, чоловік тридцяти восьми років, і досі сподівається на велику роль. Він досі вистоює черги на прослуховування. І досі розсилає свої фотографії кастинг-агентам. Він підробляє в кафе, де працює відтоді, як ми познайомилися. Твоя мати — це я, Енні, — вважала, що може стати наступним Теннессі Вільямсом, міленіальним Беккетом, марнувала години, відточуючи великий поважний уклін, який колись виконає у яскравому світлі бродвейських софітів, а тепер їй тридцять п'ять, і вона щодня витріщається на таблиці на моніторі комп'ютера, сидючи на двадцять другому поверсі скляної будівлі й тиснучи на кнопки. Згідно з останніми даними, у нас із твоїм батьком є вісімсот тридцять шість доларів на рахунку в банку Wells Fargo, автомобіль Subaru з пробігом двісті шістдесят тисяч кілометрів і двокімнатна квартира біля гори Таборз, яку ми можемо собі дозволити лише тому, що власник, відчуючи провину, не наважується підвищити орендну плату або ж виселити нас. І ось я, на тридцять сьомому тижні вагітності, ходжу по ІКЕА. В понеділок. З кредитною картою, кошти за якою, ймовірно, не зможу виплатити аж до смерті.

Я хочу сказати, що перший рік твого життя не буде схожим ні на що, геть ні на що, що чекає на тебе в наступні роки, тож насолоджуйся своїм матрацом без токсинів, поки буде можливість.

Я вибираю найдорожче дитяче ліжечко. Правило всесвіту, Біне, таке: найдорожче завжди найкраще. Я простягаю руку до простирадла для дитячого ліжечка з нейтральними за гендерною ознакою пінгвінами, аж раптом маленький хлопчик вибігає з-за рогу й наштовхується просто на мій живіт.

— Спенсере! — шипить на нього мати, а тоді звертається до мене: — Вибачте.

Її очі невиразні й темні, і погляд жінки не свідчить про те, що вона справді це відчуває. Хлопчик відкидає чубчик з очей і витріщається на мій живіт, ніби намагаючись встановити зі мною зоровий контакт. Не схоже на те, щоб він почувався винним.

— Спенсере, — знов сердито зиркає на нього мати.

Та хлопчик цілком поглинутий своїми думками. Він простягає свою маленьку ручку і кладе мені на живіт.

— Там малятко, — каже Спенсер так проникливо, як можуть сказати лише маленькі діти.

Мати хапає його й тягне вбік, наче він простирадло на мотузці для білизни.

— Вибачте, — промовляє нишком, ніби її вибачення — це таємниця, якою ми, мами, ділимося одна з одною.

«Твоя дитина дивакувата», — хочу їй сказати. Проте змушую себе усміхнутися й хитаю головою, ніби це нічого не важить, наче я просто не можу натішитися маленьким Спенсером, бо я ж, очевидно, СКОРО СТАНУ МАТИР'Ю, а тому мушу ЛЮБИТИ ДІТЕЙ. Ну а що я можу знати? Можливо, ти теж будеш диваком і я бігатиму за тобою по магазинах із невиразною втомою в очах, промовляючи «вибачте, вибачте» до всіх, кого зустріну.

Отже, звісно ж, дитячого ліжечка тут немає. ПРОХІД ВОСЬМИЙ, ПОЛИЦЯ ТРИДЦЯТЬ ПЕРША. Порожня полицка. Ліжечка немає. Тож тепер я стою біля стійки обслуговування клієнтів і благаю байдужу дівчину в жовтій сорочці, яка вкотре повторює, що в наявності залишилося три ліжечка.

— Полиця порожня, — кажу я.

— Ви впевнені, що то була тридцять перша полиця?

Киваю:

— Я перевірила двічі.

— Восьмий прохід?

Вона дивиться на мене, ніби я — найдурніша людина, яку вона колись зустрічала. Її волосся з одного боку підстрижене в коротке каре — таке світле, що здається білим, — а з іншого боку голова поголена. Дівчина має довгі акрилові нігті, пофарбовані в рожевий колір із гепардовим принтом, якими вона весь час стукає по стійці.

— Восьмий прохід.

— Згідно з базою, їх має бути три. Мабуть, їх уже хтось забрав.

Вона стенає плечима й відвертається, ніби відмахуючись від мене. На спині її жовтої сорочки великими синіми літерами написано: «Гей!».

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ